

Roman Gökkuşuğu 79 83 Sayfa

— mucit55macit · 30 Ağustos 2015

---Beni korkutma Amirim, ne olabilir ki?

---Hayat bu, biliyorsun daha bir kaç ay önce başına neler gelmişti.

Haklıydı. Nede olsa iyi yetişmiş bir Devlet memuruydu. Mutlaka benim bilemediğim çok bilgiye ve tecrübeye sahipti.

---Amirim, Ustama uğramayı düşünüyorum, kendisini ziyaret edeceğim.

Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi.

---Cemal Amcan Bolu'ya nakledildi ve mahkemesi orada devam ederek iki hafta önce sonuçlandı, on iki yıl ceza aldı.

---Çok vermişler, yazık adama.

---Çok değil Hikmet, bize hiç yardımcı olmadı. Biraz yardımcı olsa daha az ceza alacaktı.

---Sıkı adamdır Ustam, ne diyeyim Allah yardımcısı olsun. Ben de Bolu'ya gidip kendini ziyaret etmeliyim, bende emeği çoktur.

Amir Beyle sağdan soldan biraz daha konuşup ayrıldım. Eve doğru giderken yol boyu Ustamı düşündüm. Turhal'da kaldığım süre içinde evlerine uğramayınca kendisinden bir haber alamamıştım. Kendi problemleriyle uğraşmak, duygusal sıkıntılar çekmek insanın içinde huzur bırakmıyordu. Belki de bu nedenle evlerine gitmek istememiştim. Ayrıca Ustamın ailesini gözü yaşlı görmeye de dayanamıyordum. Şimdi epey rahatlamış olarak, artık onu ziyaret edebilirdim.

Akşam evde Mine ile konuşurken ustamla ilgili olanları anlattım, o da üzülüğünü söyledi. Yanına gideceğimi söyleyince neden olmasın git ama dikkatli ol.

Konuştuğum her insan bana neden çok dikkatli olmam gerektiğini söylüyordu? Gündüz Amir Bey, akşam Mine. Endişe etmemek elimde değildi, bu nedenle kafama takılan sorulara bir cevap bulmak umuduyla Mine'ye dönerek:

---Mine ben tehlike içinde miyim, neden bana öyle söylüyorsun, bilmediğim bir şeyler mi var?

---Yok, onu demek istemedim, önceki kocam gibi senide kaybetmek istemiyorum aşkı. Canını sıkma elimde değil, korkuyorum işte.

Bu cevap sorumun tam karşılığı olmasa da, şimdilik daha fazla üzerine gitmek istemedim.

Birkaç gün sonra Bolu'ya gitmek için evden çıkıp, Bolu arabalarının yanına geldiğim zaman, garip bir hisle takip edildiğim şüphesine düştüm. Dikkatle etrafıma bakındım ama önemli bir şey göremedim. Minibüse binerek Bolu'ya varmış, cezaevine giden yolda yürüyorum.

Şu an Ustam ne durumdaydı acaba, kapalı yere alışmış olmalıydı. Olmayıp da ne yapacaktı ki, kendi cezasını kendi elleriyle vermişti. Bu taş duvarlar arasında özgürlükten mahrum yıllarca kalmak, ah şu özgürlük! Allah kimseyi buralara düşürmesin diye içimden dua ediyorum.

Cezaevine gelince, görevlilere görüşme isteğimi ilettim. Düzce'de Amir Beye uğradığımda Amir Bey bana bir isim vermiş, yoksa kolaylıkla görüş yapamazsın demişti. Bana yardımcı olacak kişinin adını verdim, biraz bekledikten sonra beni içeri alarak görevli bir gardiyanın yanında, Amir Beyin bahsettiği

memurun yanına varmıştık. Yetkili biri olduğu için özel odası vardı ve beni içeri alıp neden geldiğimi sordu. Bende, Ustamla olan ilişkiyi kısaca anlattım.

---Tamam evlat, sana müsaade edeyim. Ancak her zaman olmaz, madem buraya kadar geldin, Cemal Amcanla görüş.

Beni getiren gardiyana çağırıp ona bir şeyler söyledi. Ardından Gardiyanla birlikte görüşme yapılacak yere doğru kapalı koridor, merdiven ve odalardan geçtik. Burası Düzce cezaevine benzemiyordu. Eski taş bir bina ve pek de büyüktü. Kocaman demir kapılar, kalın duvarlar, loş bir hava, derin bir sessizlik insana korku veriyordu.

Birkaç dakika sonunda görüşme yapacağım yere gelince, küçük bir odaya girip beklemeye başladım. Az sonra Cemal Amca gardiyanla birlikte içeri girdi. Bu sefer gardiyan dışarı çıkmamış bir köşede bizi izliyordu. Ustam beni görünce durakladı, mahzun bir halde öylece bana baktı.

---Hikmet oğlum, geldin ha!

---Evet Usta, ben geldim elini öpeyim.

Ben elini öperken oda yanaklarımdan öpmüş, beni çok sıcak bir şekilde karşılamıştı.

---Usta nasılsın, iyi misin?

---İyiyim Hikmet, duydun mu epey ceza aldım?

---Evet duydum, çok vermişler be usta.

---Ne yapalım oğlum, Allah sağlık versin geçer gider.

Hayret, Ustam ne kadar rahattı böyle, belli ki yaşadığı bu hayata alışmış, kaderine razı olmuştu. Olmasa ne yapacaktı ki, kendimi onun yerine koydum bir an. Burada bulunmak, duvarlar arasında yaşamak çok zor olmalıydı, bir an içim ürperdi. Ama Ustamın sakin hali de beni de rahatlatmıştı. Sağdan soldan laflarken, eşini çocuklarını anlattı. Görüşmeye geldiklerini söyledi. İyi halim olursa memlekete daha yakın bir cezaevine nakil isteyebileceğini söyledi. Süre kısıtlı olduğu için çok fazla kalamadım ve buruk bir şekilde Ustama veda ettim.

Akşam eve geldiğimde yemek yerken Ustamla geçen görüşmeleri anlattım. Mine sakin bir şekilde dinledi, sonunda:

---Hak eden mutlaka cezasını çekmeli Hikmet, suçlular mutlaka bulunup yaptıklarının bedellerini ödemeliler.

Bunları söylerken anlayamadım bir hal almış, bakışları değişmişti. Bu görüntüden ürkmedim desem yalan olur. Onu tanıdığımdan beri böylesi bakışlarını hiç görmemiştim. Bunun nedeni ölen kocasının acısı mıydı diye düşündüm? Öyle ya kocasının katili hala bulunamamıştı.

Mayıs ayı ortaları olmasına rağmen bahar yağmurları hayli uzun sürmüştü, neredeyse her gün yağmur yağıyordu. Bu bölge zaten yağmuru bol olan bir yerdi ve bu havalar da bana da oldukça sıkıntı verirdi. Böyle günlerden birinde öğlen sonu evde otururken bahçeden küfür dolu sesler gelmeye başladı. Dışarı çıktığımızda iri yarı bir adam elinde uzun bir bıçakla bahçe kapısından girerek, evden birkaç metre uzakta durmuş, Mine için ağır sözler söyleyerek küfürler ediyordu.

---O..pu neredesin çık dışarı, çık dışarı dedim, duymadın mı kaltak?

Kimdi bu adam, ne arıyor burada, neden kötü sözler söylüyor, Mine'yi nereden tanıyordu? Şaşkınlık içinde adama baktım, biraz içkili gibiydi. Kabadayı birine benzediği her halinden belliydi. Beni kapıda

görünce iyice azgınlaşarak...

---Seni kimseye yar etmem anladın mı, kocan gibi bu piçi de doğrayacağım O...pu.

Allah'ım bu adam ne diyordu, Mine'nin peşinde dolaşan adam bu muydu yoksa? Birde kocasını doğradığından bahsettiğine göre korkunç bir katille karşı karşıya kaldığımızı anlamıştım. Sonunda bela gelip beni buldu diye şaşkınlık ve endişe içinde ne yapacağımı bile bilmiyordum. Mine dişi bir kurt gibi adamın karşısına geçti:

---Katil herif, kocamı sen öldürdün, bilmiyor muyum sanıyorsun? Aylardır bu anı bekliyorum.

Mine'nin söylediği bu sözleri düşünmeme fırsat kalmadan, adam bir iki adım atıp Mine'ye yaklaşmak istediğinde, elimde olmayarak hızlı davranıp Mine'yi geri çektiğim anda, bu iri yarı adamın elindeki kocaman bıçağıyla karşı karşıya kaldım. Dövüşmeyi bilirdim, ancak karşımda bıçaklı ve kabadayı biri vardı. Ne yapmam gerektiğine dahi karar veremedim, adam birden bıçağı karnıma doğru salladı. Beklemediğim bir anda bıçak karnıma girince derin bir acı duydum. Bende güçlü biriydim fakat gözü kararmış bıçaklı bir katille karşı karşıyaydım, buna rağmen var gücümle bıçaklı elini tutarak bıçağı bir kez daha kullanmasına fırsat vermedim ve diğer elimle vücudunu kuvvetli bir şekilde geriye itekledim. İçkinin de etkisiyle olacak geriye doğru tökezleyince olduğu yerde şöyle bir döndü, arkası bize dönük halde kütük gibi yüz üstü yere düştü, bıçaklı eli vücudunun altında kalmıştı.

Korkunç bir ses çıkartmaya başladığında vücudu da kasılıp duruyordu. Adama kötü bir şey olmuş olmalı diye düşünerek ne olduğunu anlamak için bir elimle kanayan karnımı tutarken diğer elimle uzanıp adamı yan çevirdiğim an, korku ve hayret içinde olduğum yerde donup kaldım. Bıçak adamın göğsünün tam ortasından yarısına kadar girmiş, girdiği yerden oluk gibi kan fışkırıyor, boğazından kısıp kısıp böğürttü, konuşma karışımı sesler çıkıyordu. Mine adamın yanına gelerek:

---Namussuz adam, aylardır bu anı bekliyordum, bak seninle baş edecek birini nasılda bulmuşum değil mi? Şimdi istediğin kadar böğür, domuz herif, geber geber...

Adam titreme nöbetleri geçirirken Mine ona vuruyor, tekmeler atıyordu. Ben şaşkınlık ve halsizlik içinde diz çökmüş vaziyette olanları izliyorum. Karnımdan akan kan kısa zamanda üzerimi kırmızıya boyamıştı. Kötü yerimden yaralandığım halde Mine'nin sözlerini çözmeye çalışıyorum. Bu adamın kocasını öldürdüğünü biliyor ve onun hakkından gelecek biri olarak beni seçtiğini söylüyor. Allah'ım, yoksa bu kadın beni intikam için mi kullanmıştı? Kullanılmak...Ah!.. Önce polisler, şimdi Mine. Yüzümdeki derin şaşkınlık ve acılarla tekrar Mine'ye baktım, bana bakan o sevgi dolu gözler gitmiş, yırtıcı bir kuşun bakışlarını andıran bakışlarla karşımda duruyordu. Yok dedim içimden, Mine beni bilerek yem yapmamıştır, bu kadarı olamazdı. Bunca sevgi, muhabbet aşk, sabahlara kadar süren sevişmeler yalan olamazdı. Elimle karnımı tutarak zorlukla Mine'ye seslenmeye çalıştım:

---Mine, Mine, beni bu adamın karşısına çıkarmak için mi seçtin? Ne olur doğruyu söyle?

Bana bakan o vahşi bakışlarda ne sevgiden, ne aşktan zerre yoktu. Bu tanıdığım Mine olamazdı, çok farklı biriydi.

---Ne o koca bebek! Seni bunca zaman boşuna mı avuttum? Başka ne bekliyordun aptal çocuk, yıllar, aylar bu anı bekledim, bu köpeğin ölüsünü görmek için.

Sözlerinin sonunda hıçkırıklar içinde kalmış, yerde hareketsiz yatan adamın başında ona beddualar ediyor, vurduğu tekmelerle canını yakmak istiyordu. Duyduklarımdan mı, yoksa akan kandan mı başım

dönüyor, midem bulanıyor, büyük bir şok yaşıyorum. Hiçbir şey duymak, görmek istemiyor bir an evvel buradan kaçmak istiyorum. Zorlukla ayağa kalkıp bahçe kapısından çıkarak uzaklara doğru yöneldim.

Mine'nin sözleri

kulaklarımda uğulduyordu...

"Koca bebek"

"Aptal çocuk"

Yaşadığım bu anları unutmak ister gibi bir an önce buradan uzaklaşmaya çalışıyor, zorlukla yürüyor, bazen duruyor, bazen düşünüyorum. Mine nasıl olur da bu oyunu bana oynar, beni insafsızca böyle yem yapardı. Bunca sevgi, aşk bir intikam için miydi? Ağlamak geliyor içimden ama nafiye, bu halde nasıl ağlayacaktım? Belki de ölecektim, ölüm aklıma geldiğinde vücudumu soğuk bir ter bastı. Çok sevdiğimi sandığım birinin bana yaptığı bu oyun ölmekten de kötüydü. Keşke adamın bıçak darbesiyle o an ölseydim de bu sözleri duymasaydım.

Bahar yağmuru hızını artırmış, toprağa akan kanımı anında yıkıyordu. Neden böyle kötü bir olayı yaşamıştım, delice sevmenin sonu böyle mi olmalıydı? Bilemeden büyük bir günah mı işlemiştim?

Toprak yol çamur halini almış, artık yürüyemiyor, nerede olduğumu bile bilmiyorum. Kullanılmanın, ihanete uğramanın acısı içimi öyle acıtmıştı ki, bağırarak, haykırmak istiyorum. Yüreğim kin ve nefretle dolmuş ama ben hala olanları rüya sanıyorum, kötü bir rüyadayım...

Gücüm kesilince çamurların içine diz üstü çöküp kaldım. Gözlerim kararırken, garip garip hayaller görüyorum. Birileri karşıma dizilmiş acıyan gözlerle bana bakıyorlar. Karakol Amiri:

---Sana demedim mi oğlum? Bu kadından uzak dur.

Bakkal sırtarak, bana manalı manalı bakıyor.

Anneannem onun yanında:

---Oğlum sana demedim mi?"Güzel kadınların peşinde koşan çok olur."

Onların yanında bu güne kadar yüzünü dahi hatırlayamadığım annem:

---Gel oğlum, yanıma gel, çok çektin sen, kurtul artık yaşadıklarından.

Herhalde ölüyorum diye düşündüm, annem buraya gelmiş, beni yanına çağırıyor.

Yağmura rağmen çok terlemiştim, susuzluktan yanıyor, yüzümden akan yağmur suyunu dilimle yalıyorum. Son bir güçle başımı kaldırıp uzaklara bakmak istedim ve derince bir nefes aldım.

Yakınımda bir yerde gökkuşağı çıkmış, rengarenk güzelliklerini sergiliyordu. Yağmur sesleri ırmağın seslerine karışmış gibi kendimi ırmak kıyısında hissediyorum.

Yaşadıklarımın hepsi bir rüyaydı ve ben suların sesinde uykuya dalmış, istemediğim kâbuslarla boğuşuyorum. Son bir defa daha gökyüzüne baktım, gökkuşağına dokunmak, onu tutmak ister gibi elimi ileriye uzattığım an çamurlarla bütünleştim.

Kısım sonu.